

"אני? מוזר שאינך יודעת. הרי אני בעל הבית
כאן. אני תיקן."
"אהא, אז אתה תיקן."
"כן, זה אני. הביטי עלי היטב כדי שתכירי
אותי בפעם הבאה!"
התרנגולת נטה את ראשה הצדה והסתכלה.
הסתכלה, ראתה את השפם היוצא מהחריץ
והניע את ראשה בהבנה.
התיקן שאל "הסתכלת עלי היטב?"

התיקן והתרנגולת

אסטוניה

בעלת בית יצאה לשוק ושכחה לסגור את
הדלת. התרנגולת שהסתובבה בחצר
הרגישה בכך וחשבה "כדאי לבדוק את
הבית", נכנסה לפרוזדור ומשם למטבח.
התיקן שישב בחריץ והתחמם בשמש, נזף
בה בחומרה:
"הי את, התרנגולת. למה את מסתובבת
כאן?"
"באתי לבדוק איך חיים האנשים" ענתה
התרנגולת בנימוס.
"איזה אנשים! זה הבית שלי והאנשים כאן
רק כדי לשרת אותי" דיבר התיקן בחומרה
יתרה.
"כן? ומי אתה?"

"סיוט! סיוט! סיוט!" קראה התרנגולת ושוב
הציצה לחריץ ושאלה "איך אתה, חבר, הורג
את הקרבנות שלך, איך אתה לוקח מהם את
חייהם?"

"את הגדולים אני דוקר בקרניים והקטנים
דורך ברגליים."

"ומה אתה אוכל שאתה חזק כל כך?"

"אני אוכל לחם, אוכל בשר."

"ומה אתה שותה כדי שיהיה לך כוח כזה?"

"אני שותה חלב, שותה שמנת. ועכשיו,

תרנגולת, אוכל אותך!"

"זה נהדר! אתה, מסתבר, מפוטם לתפארת,

ולכן אתה בוודאי גם טעים מאוד" אמרה

התרנגולת, הושיטה את צווארה והוציאה את

התיקן מהחריץ. הוציאה ובלעה. בלעה,

הניעה באכזבה רבה בראשה ואמרה "איזה

רברבן! כל חרק טעים יותר, וגרגיר גריסים

הטוב ביותר!

"בוודאי, בוודאי הסתכלתי!" אמרה
התרנגולת.

"אני בעל-חי מפחיד, נכון?"

"מפחיד! מפחיד!"

"גם שור לא גדול יותר ממני."

"איפה לשור גודל שלך, איפה!"

"גם סוס לא חזק יותר ממני."

לא חזק יותר, בוודאי לא!"

"וכשאני זועם, אוך, כשזועם!" קרא התיקן
והניע את השפם שלו "את מי שאתפוס -

אהרוג, את מי שאשיג, לא יישאר חי!"